

Ես կը փնտռեմ,
 Զորիզունին վրայ նըսեմ,
 Լոյսի շող մը՝ զոր կը մարեն անդուլ վարանքն ու կասկած:

Ու տակաւ,
 Կ'իջնէ ծանծրոյթն երազանքիս,
 Զանդիսաւոր ու տրտում,
 Ու կը պատէ իր մըշուշէ պարուտակին մէջ հոգիս
 Անձկութիւնով անպատում:

Մըտածումը, ինչպէս ճամբորդ ուղեկորոյս,
 Կ'անցնի փութով, անձկագին,
 1[1]Երկարածիգ, մերթ լուսաւոր ու մերթ անլոյս,
 Ճամբաներէն իմ մտքին:

Ա՛հ, կը շտապեն, կը փախչի՛ն
 Ճամբաներու լոյսերն ամեն,
 Յանկարծական խուճապի մը մատնըւած.
 Ճառագայթի հազիւ վերջին
 Բիծ ու խաղեր կը յամեն
 Քովը ճամբուն մթամած՝
 Ուր համագրաւ կը տարածուի վեհունի ցայգն համօրէն:

Ես կը փնտռե՛մ,
 Պատըշգամին վրայ կանգուն,
 Չոյգ մը աչքեր՝ մեղեսիկէ, որոնց ճըրագը վառի
 Զոգւոյս մէգ ու խաւարի
 Անդոհութեան մէջ դժխեմ:

Պատըշգամին վրայ կանգուն,
 Ձեռքս յոգնաբեկ ճակատիս,
 Մինչ 1[1] կը հոսի գիշերն ինչպէս ծով անհուն
 Դէպ ի ափունքն երազիս՝
 Ես կը սպասեմ յորդ ու վըճիտ լոյսերուն՝
 Որոնց բոցը պիտի ցոլայ անծիր ցայգուն մէջ հոգւոյս: